

Việt Nam hôm nay dưới chế độ Việt cộng

VTH

Vì sao ta phải cảm ơn những đồng bào đã không quản thiệt thòi hy sinh để đưa sự thật đến cho công chúng và đấu tranh để bảo vệ công lý?

Một bàn tay không che nổi thân mạng

Bạn có đủ nước mắt để khóc cho tất cả những đồng bào VN đang đã và phải chịu vô vàn đau khổ do nhà cầm quyền mang tới và nạn mất nước?

Không chỉ mất nước, mà là dân ta đang phải chịu nạn diệt chủng. Bàn tay mỗi người quá nhỏ bé, chẳng che nổi cho thân mạng chính mình. Vì vậy, muôn triệu bàn tay người VN phải cùng nắm chặt để cùng nhau sống sót. Công lý quốc tế cũng luôn bắt nhịp cùng muôn triệu bàn tay ta.

Man rợ, lạc hậu, bệnh tật, ngác ngơ què quặt, tuyệt vọng và quay ra giết nhau, cướp của nhau, trước hết là lừa đảo và giết người thân... Còn thảm họa nào hơn thế nữa không?

Chúng ta thấy khắp VN nơi nơi cá chết, tử sinh vật đại dương đại dương tới ao hồ sông suối! Bạn có thấy nơi đâu trên thế giới này như VN, nơi cả nước nơi nơi là những siêu thị ung thư do độc hại đủ mặt, đủ kiểu- mà độc hại này từ nước lã giếng TQ mang tới, trên con tàu khổng lồ mà người cầm lái đưa tới để giết đồng bào mình là nhà cầm quyền?!

Chúng ta thấy VN mỗi ngày cần phải đưa đám hàng chục, thậm chí cả trăm người đã chết, cả trăm người dự bị chết vào hôm sau. Mỗi ngày và mọi ngày.

Chết! Còn hơn cả một nước đang có chiến tranh. Không kịp đưa đám đâu người chết. Lẽ ra ngày nào cũng phải mở mấy quốc tang vì số lượng người VN chết oan quá nhiều.

Xác dân bó bao tải vì ai?

Nhưng quốc tang thì chẳng bao giờ mở cho dân chết, dù họ có chết đến bao nhiêu người đi chăng nữa. Mạng dân VN dưới thể chế độc tài này là mạng kiến, ngay từ những ông tướng ông tá ông chủ tịch ông bí thư tha hồ thí mạng quân dân để giành chiến thắng và quyền lực.

41 năm sau chiến tranh, dưới chính quyền độc tài và bộ máy quan chức đối trá, tham nhũng, cướp bóc, hút máu dân thuộc vào hàng nhất thế giới, thì đến năm 2016, người ta phải chứng kiến xác dân nghèo phải bó bao tải, chờ đi lịch thệch trên đường như một thi hài gia súc bị mổ thịt. Đó không phải là người thân của họ tệ bạc với người đã khuất, mà vì họ đã quá nghèo bởi bộ máy cầm quyền đã đàn áp, tước đoạt của họ ngay cả những cơ hội sống cuối cùng. Bọn quan chức kẻ cướp ấy bây giờ đã cướp là ngang nhiên cướp cả ngàn tỉ chia nhau và vì thế chúng luôn bảo kê cho nhau hoàn toàn an toàn trước pháp luật, thậm chí còn lên chức.

Bạn còn khóc nổi không khi dân nghèo tới mức phải bó chiếu, phải bó vào bao tải. Chồng phải chở xác vợ, con phải chở xác cha trên xe máy như chở súc vật đã bị giết thịt. Chân người chết lịch thệch lê trên đường cả trăm cây số. Mà họ chưa phải là những người nghèo nhất và tuyệt vọng nhất. Họ còn có xe máy để đưa ra tới bệnh viện mà còn khốn khổ thế.

Vậy bao đồng bào của chúng ta cơm không có ăn, áo không có mặc, ôm không thuốc thang thì chịu chết rụi ở xó nào, mương nào cống rãnh bụi cây nào ai biết?

Có ai quên nổi em Nhung 10 tuổi, học sinh lớp 3 Trường Tiểu học Đức Bông, xã Đức Bông, huyện Vũ Quang, Hà Tĩnh chết đuối khi đi học? Các em của Nhung cũng đuối lả. Cha mẹ em cố tìm cho con một bộ quần áo lành mặc khi chết cũng không thể có. (theo vov.vn, bài "Quá đuối, bé gái lớp 3 chết khi đi học về". Đăng 27/9/2014).

"Kể cả cái chết cũng không làm tôi ân hận"

22/9/2015, ở VN ít nhất là có hai công dân đứng cảm hiên ngang đứng trước phiên tòa bạo lực đen tối và phạm pháp tại Hà Nội và tuyên bố: tôi vô tội. Đó là anh Ba Sàm Nguyễn Hữu Vinh (NHV) và Nguyễn Thị Minh Thúy (NTMT). NHV còn nói „Tôi tự hào vì những gì mình đã làm từ 9 năm qua, 7 năm làm báo và 2 năm đi tù“. Anh cũng từng nói: „Tôi chấp nhận tất cả, kể cả cái chết cũng không làm tôi ân hận“.

Cùng ngẩng cao đầu cùng Ba Sàm, trước sự chực ăn tươi nuốt sống của cường quyền, là năm luật sư kiên cường cũng sẵn sàng hy sinh sự an toàn của họ để bảo vệ công lý. Họ bào chữa miễn phí cho thân chủ. Đó là các luật sư Trần Vũ Hải, Trần Quốc Thuận, Hà Huy Sơn, Trần Đình Triển và Trần Văn Tạo. Được biết, còn có nhiều luật sư khác sẵn sàng nhận bào chữa miễn phí cho nạn nhân.

Đồng hành với NHV và NTMT còn có bao người, dù bị công an đội lốt côn đồ đánh đập nhiều lần, vẫn không nao núng. Chỉ đến dự phiên tòa thôi, mà cũng không được, đứng ngoài thôi cũng không cho. Trong hợp âm của tiếng vĩ cầm bất khuất của nghệ sĩ Tạ Trí Hải là những người luôn đồng hành cùng những người yêu nước trong các phiên tòa.

Nhà báo JB Nguyễn Hữu Vinh là người không thể bị khuất phục, anh vẫn đến dù biết sẽ bị bắt như mọi lần. Blogger Nguyễn Việt Dũng đã bị công an trá hình côn đồ nhiều lần hành hung phải đi cấp cứu nhưng lần này anh vẫn đến phiên tòa và lại bị đánh đến mức phải vào viện. Nguyễn Lâm Thắng, và nhiều người khác cũng nhiều lần là nạn nhân của công an.

Hai em Trịnh Bá Phương, Trịnh Bá Tú - con trai của chị Cấn Thị Thêu - người phụ nữ bất khuất của dân oan Dương Nội, đã tạm gác nỗi oan khiên gia đình mình (mẹ của họ cũng vừa vị xử tù oan trong phiên tòa đen ô nhục ngày 20/9/2016). Dũng cảm đến ủng hộ đòi công lý cho bị cáo, Trịnh Bá Tú đã bị công an bắt. Nhiều người yêu nước khác cũng đã đến và ta không thể kể hết tên của họ. Chưa kể cả một cộng đồng báo „lề dân“ hùng hậu cùng nhiều tổ chức quốc tế đã mạnh mẽ lên án nhà cầm quyền VN và đòi trả tự do cho anh Ba Sàm và NTMT.

Đừng trục lợi trên đồng tiền máu

Bạn có thể đã không làm gì. Thậm chí bạn đang an hưởng, đang trục lợi tạm thời trên nỗi đau của người VN. Thậm chí bạn đang hăm hở xúm tay vào đẩy con tàu diệt chủng chạy nhanh hơn vì bạn thấy tiền trên đó. Bạn muốn được nhạt nhẽo. Muốn được nhạt nhẽo tiền bạc là mong muốn thông thường của con người.

Nhưng đừng nhạt tiền trên con tàu diệt chủng người Việt, vì đó là những đồng tiền máu đồng bào ta đấy.

Cũng không thiếu người VN ở nước ngoài muốn trục lợi, ít ra là muốn về thăm quê mà không gặp khó khăn với nhà cầm quyền, đã vô cảm mặc kệ đồng bào, thậm chí còn cam tâm làm nhiều điều trái lương tâm. Dù là bạn muốn nhật an toàn hay nhật tiền trên con tàu đó, bạn cũng đang rất tệ với đồng bào mình đó. Đồng bào mình đang chết ngay lập tức hoặc chết mòn. Nhanh hơn chúng ta tưởng. Bạn biết quá rõ mà. Ngày ngày bạn vẫn có nhiều thời gian vào Facebook để khoe thân, khoe ăn ngon mặc đẹp, khoe ảnh mình ảnh con ảnh cháu, ngâm vịnh lãng nhãng, nói lời nhảm nhí? Bạn không thể không biết dân ta đang chết vì dòng thác thông tin ngày đêm đổ vào Facebook. Bạn biết quá rõ mà!

Như thế là tệ đấy. Bạn có thể đã chia tiền cho người thân ở VN. Rất quý. Nhưng sao bạn không chia cho họ điều quý báu và lâu dài nhất mà bạn đang tận hưởng tại những nước phải triển: sự đấu tranh, chung tay ủng hộ để bảo vệ người VN, đưa đến sự thật, công bằng, dân chủ và tự do, giàu mạnh? Đó mới là tài sản quý vô giá, bền vững cho người thân của bạn. Và cũng chính vì điều đó mà bạn đã chọn sống ở các nước đó, thay vì về VN, dù bạn có che giấu điều đó thế nào đi chăng nữa. Khi dành những thời lượng thông tin quý báu cho điều nhảm nhí và ích kỷ, bạn biết mà, là bạn đang cố tránh trách nhiệm trước cái chết của đồng bào ta.

Đừng xúm tay đẩy hoặc rước đón con tàu diệt chủng người Việt, dù ta đang ở trong nước hay nước ngoài. Thế là tệ lắm. Hãy dừng tay lại. Dưới những đồng tiền đó là máu. Có thể chưa phải là máu bạn đâu, nhưng là những đồng bào, người thân bạn đấy.

Ta đã thấy dài đất và biển miền Trung VN vừa bị Formosa hạ độc. Trên hơn 250 km bờ biển ấy đã có nhiều quan chức miền Trung đang an hưởng lộc dân. Họ rất thỏa mãn, vui vẻ và giàu có. Nhưng ai cũng biết rằng chính họ đã rất có tội với cha ông, đồng bào quê hương họ, vì họ có chức lớn quyền cao mà đã cam tâm không ngăn chặn, mà phần nhiều hân hoan miễn cưỡng chung tay rước cho dân miền Trung tai họa diệt chủng Formosa và những tai họa khác. Họ cũng đã đồng lõa với thủ phạm hãm hại người VN.

Họ ký rước đón nhiều hợp đồng bán nước và lấy tiền. Nhưng tiền không bảo vệ được quê hương và họ hàng của họ. Không ai có thể cõng cả một mảnh đất, một dòng họ ra Ba Đình để thoát nạn diệt chủng. Và ngay cả khi quyền lực lớn tới mức họ có thể cõng cả một làng ra Ba Đình thì họ cũng không thể thoát khỏi việc thở khói ung thư trên bầu trời VN mà họ đã góp phần tạo ra, dù họ có đang ở biệt thự xa hoa đến đâu chăng nữa. Khói của một máy điều hòa không khí dù đắt tiền đến đâu cũng không thể ngăn nổi một sinh quyền đã bị đầu độc.

Vì thế, ta phải cảm ơn những người đã dám đấu tranh vì sự thật, vì cộng đồng?

Những tù nhân lương tâm như Trần Huỳnh Duy Thức, như Cấn Thị Thêu và bao người khác đang ở trong tù, làm sao người VN không cảm ơn họ được vì dũng khí của họ. Vì sự bất khuất của họ trước cường quyền và bản hợp xướng đòi tự do và quyền con người, bảo vệ đất nước VN mà họ đã xướng lên với lực lượng ngày thêm đông đảo. Họ đã không lùi bước trước sự đàn áp dã man của đám cầm quyền bán nước.

Những người dân miền Trung cùng các linh mục đã dũng cảm tuần hành phản đối Formosa, yêu cầu bồi thường thỏa đáng và đóng cửa nhà máy diệt chủng này. Nhiều vị trong nhà cầm quyền VN đã bao che cho lũ diệt chủng, đương nhiên, để tự vệ, con đường mà dân VN phải đi để sống sót là kiện lũ diệt chủng cùng những đồng phạm, dù đó là bất cứ ai, ra tòa án quốc tế. Là người VN, làm sao có thể không cảm ơn và ủng hộ những hành động đó?

Vì ta không chỉ là đồng bào với người VN thì phải có trách nhiệm bảo vệ người VN, mà phận làm người thì ai cũng hiểu rằng, ngay cả nỗi bất công, nỗi đau của bất kỳ người nào đó tại bất kỳ nơi nào trên thế giới cũng chính là nỗi đau của ta, nỗi hổ nhục của mỗi người trong chúng ta, vì ta đã góp phần chưa đủ vào việc ngăn chặn và cứu đỡ nạn nhân.

VTH